

ние растем от желязо

Гледайте! — Аз стоя сред тях: машини, чукове, пеши, горнила и сред стотици другари.

Отгоре в желязо обкован простора.

Встрани се издигат греди и подпори.

Те се издигат на десет сажена.

Извиват се надесно и налево.

Съединяват се с матраци в куполи и, като плеши на великан, държат цялата железна постройка.

Те са стремителни, те са смели, те са силни.

Те искат още по-голяма сила.

Гледам ги и се изправям.

В жилите ми се лее нова железна кръв.

Аз порастнах още.

У мен самия израстват стоманени плеши и безмерно силни ръце.

Аз се сливам с желязото от постройката.

Повдигам се.

Напирам с плещите си матраците, горните греди, покрива.

Краката ми са още на земята, но главата ми е над зданието.

Аз още се задъхвам от тия нечовешки усилия, а вече викам:

— „Искам думата, другари, — думата искам!“

Железно ехо покри моите думи, цялата постройка трепери от нетърпение. А аз се повдигам още повече, аз съм вече наравно с кумините.

И не разказ, не реч, а само едно, моето железно слово, ще извикам аз:

„Ний ще победим!“

